

Un matí per recordar - III - Un possible diamant

Un relat de: [Jam Malson](#)

La Carla va entrar al cotxe amb la voluntat d'oblidar l'incident a la cafeteria. I just quan acabava d'endreçar els pensaments i es disposava a introduir la clau en el contacte del cotxe i engegar-lo, uns cops sobtats al vidre de la finestra la van sobresaltar. Ensurt que li va fer girar el cap de manera automàtica.

Imaginar-se que es trobaria l'home dels CDs, una mica ajupit i mirant-la amb cara somrient davant de la finestra, hagués estat gairebé impossible. I així que el va veure, la impressió va ser tan forta que els pensaments se li van tornar a desendreçar i va tenir l'impuls d'engegar el cotxe i fugir a tota velocitat. Només li faltava això, tenir problemes per haver estat generosa amb un desconegut, va pensar.

Tanmateix, alguna cosa va frenar-la de sortir fugint a tot gas. El fet que el veiés somrient, segurament. Així i tot va necessitar uns segons i una respiració profunda per a refer-se de l'ensurt i vèncer la primera mala impressió. Tot just després, quan va estar calmada, va prémer el botó i va abaixar el vidre de la finestra. Això sí, fins a la meitat.

—Sí? —va preguntar-li la Carla, desitjant que la mala impressió en veure'l li hagués passat desapercebuda.

—Hola! Em dic Thomas. No voldria molestar-te, però m'agradaria saber per què m'has pagat el cafè —va dir, pausadament i amb simpatia, rubricant l'última frase amb tan obert somriure que va deixar al descobert unes perfectes fileres de blanquíssimes dents.

En sentir les seves paraules, la Carla va quedar en fora de joc. A la cafeteria, aquell home li havia parlat en castellà, justet i mal pronunciat. I ara, en canvi, parlava en català i amb accent perfecte. Alguna cosa no encaixava en tot allò.

I tot d'una la Carla es va trobar entre dos camins: o li preguntava per què a la cafeteria li havia parlat en castellà i ara li estava parlant en català o tocava el dos just després de respondre la seva pregunta amb una frase lapidària a l'estil "Ho he fet perquè soc una dona sensible".

Al final, escollir per escollir un dels dos camins, la Carla va decidir agafar el camí del mig. Va pensar que l'home de la finestra bé mereixia una bona explicació, a l'altura de les circumstàncies.

—Quan a la cafeteria m'has preguntat si volia comprar-te un d'aquests CDs —va fer-li una ullada a les mans, buscant la bossa de plàstic— i la meva resposta ha estat que no, després m'ha sabut greu. I per compensar-t'ho, t'he pagat el cafè.

—Gràcies! Però de quins CDs parles? Jo no he venut mai cap CD a ningú.

—Com que no, si fa un moment me n'has volgut vendre un!

—Jo? T'asseguro que no.

—Tu no ets l'home de la bossa de plàstic i els CDs? —va preguntar-li mentre li mirava les mans per segona vegada, sense poder trobar-hi la bossa de plàstic que tant buscava.

La resposta d'ell va ser una negació amb el cap, acompanyada d'una exagerada i còmica ganyota, tot per a deixar ben clar que no sabia de què li estava parlant.

La suma d'un breu silenci més una ràpida reflexió va donar com a resultat que tots dos s'adonessin de la confusió.

—Quina vergonya! —La Carla va sentir com el cos se li encenia—. De veritat que ha estat... no sé com dir-ho.

—Tranquil·la, no és pas la primera vegada que em confonen amb una altra persona. Els blancs sempre em diuen que a primer cop d'ull totes les cares dels negres semblen iguals —va dir, en to amigable.

—Ho sento, de debò.

—Que quedi entre tu i jo, però a mi també em passa el mateix amb les cares dels xinesos. Totes em semblen iguals! Quan no memoritzem bé una cara, poden passar situacions com aquesta. És humà, no?

A la Carla li va agradar com parlava, amb educació i seguretat. Fins i tot ja trobava simpàtic el fet que s'hagués pres tantes molèsties per saber per què li havia pagat el cafè. Eren símptomes clars d'home instruït i extravertit. I a ella, aquesta mena d'homes li ablaniaven les defenses, que era la sensació que sentia en aquell moment.

S'estava estovant. I precisament per això, per l'estovada, va trobar innecessari mantenir la finestra del cotxe mig tancada. Va pensar que ja no calia tanta prudència. I decidida va prémer el botó i va fer desaparèixer el vidre porta endins.

—Ha estat bé, després de tot. La teva confusió m'ha donat l'oportunitat de parlar amb tu —va comentar ell—.

Espero que un dia em deixis tornar-te el detall i convidar-te a un cafè o el que et vingui més de gust.

—No cal, només és un cafè.

—Sí, tens raó, només és un cafè. El que ho farà especial la propera vegada serà que podré gaudir de la teva companyia —i va acabar la frase amb el mateix somriure amistós, ensenyant les blanquíssimes dents.

Els matisos de confiança de la conversa van posar la Carla un pèl nerviosa i excitada alhora. Aquell home de pell

fosca amb somriure d'anunci de clínica dental se li estava insinuant. Se la volia lligar. I davant l'evidència, va desviar la mirada tot fent-se la vergonyosa. Va ser un breu retrobament amb la noia tímida que havia estat durant l'adolescència.

La raó no la sabia, però aquell home desprenia bones vibracions. Tan bones que quan va tornar a mirar-lo als ulls i va sorprendre'l acariciant-li amb la mirada les cuixes que el vestit havia deixat al descobert en seure, lluny de sentir-se incòmoda i fer la maniobra de tapar-se-les una mica, va deixar-les a la vista. De ben segur que aquells ulls foscos ja li havien fet una bona repassada a l'escot. I potser en una pujada matinerana de testosterona, ja se la imaginava nua dins del cotxe. O tal vegada damunt d'ella, morrejant-la, prement-li les natges i fent-li l'amor com si no hi hagués un demà.

Segurament, si ella s'insinués de manera totalment descarada i s'arromangués el vestit fins a l'entrecreix i li ensenyés les calcetes blau cel, la sobtada pujada de tensió d'ell seria tan forta que es posaria a trempar com un ruc alhora que els ulls li saltarien de les conques i rodolarien per terra. Els homes, color de pell a part, en això no canviarien mai. Quina simplicitat, va pensar. Encara que aquesta mateixa simplicitat la trobés d'allò més excitant quan a ella ja li anava bé, com en aquest cas.

Des que el Robert havia arraconat les paraules seductores per anar més de cara al gra, la Carla trobava a faltar jugar al joc de la seducció. Darrerament, les ocasions per tornar a jugar-hi podia comptar-les amb els dits d'una mà. Els homes no se li acostaven tant. I els pocs que s'hi atrevien o eren massa galtes o massa ordinaris. Les indirectes amb els mascles de l'hospital no tenien la consideració de seducció. Bàsicament, eren jocs de paraules entre col·legues, una mena de simpatia sense finalitat sexual. En tota la seva carrera de psiquiatra a l'hospital tan sols una vegada havia trencat la norma no escrita d'aquest joc entre col·legues. L'havia trencat pel Robert Ferrer. I hores d'ara ja n'estava penedida d'haver perdut les calces per un traïdor de la fe conjugal.

Veient el magre panorama, i pensant en ampliar el ventall de possibilitats, més d'una vegada havia fantasiejat amb la idea de tenir una aventura amb un home de pell fosca. Una idea força excitant. Es negava a deixar aquest món sense haver viscut una experiència cultural tan enriquidora com és una relació interracial d'amistat amb dret a sexe. Per altra banda, i malgrat ser un pensament de baix instint, també tenia la morbosa curiositat per saber fins a quin punt eren certes les afirmacions sobre el plus afegit del gran penjoll que tots portaven a l'entrecreix. Afirmacions que la duïen a imaginar-se en la postura del missioner, amb les cames ben obertes i cardant com una boja amb el mític mascle gens egoista de gran verga. Perquè aquesta n'era una altra, dues propietats com la de gens egoista i la de gran verga, totes dues en el mateix home, sens dubte havien de donar un plaer de mil dimonis. L'únic que calia per a viure una experiència així era tenir un cop de sort i ensopegar amb el premi.

I ves per on, precisament aquell matí de principi un pèl llastimós, la capriciosa casualitat li posava en safata un home de complexió robusta i conversa educada amb el nom de Thomas.

—No t'havia vist mai per aquí. Hi vens sovint? —va preguntar-li la Carla, seguint el joc que ell havia començat.

—De tant en tant hi vinc a fer un cafè.

Les ganes de conèixer més coses d'aquell home es van veure frenades perquè de sobte la melodia de "Satisfaction", dels Rolling Stones, va començar a sonar dins del cotxe; cosa que va obligar la Carla a demanar disculpes per haver de trencar la conversa, treure el mòbil de dins la bossa de mà i contestar la trucada.

Patidora de mena, l'Olga la trucava per preguntar-li què li havia passat que encara no era a l'hospital. Estranyada per la pregunta, la Carla va fer una ullada al rellotge del cotxe i per poc no se li escapa un renech en veu alta. Per deu minuts la seva fama de puntual se n'havia anat en orris. Per primera vegada arribaria tard a la feina.

—Olga, no et preocupis. Tot va bé. Només m'he entretingut una miqueta. En un tres i no res seré a l'hospital.

Fins ara!

En el fons de tot plegat, el fet que alliberava la Carla de sentir-se malament per fer tard a la feina i haver perdut la fama de puntual era que havia tingut la sort d'ensopegar amb un possible diamant. I això no li passava cada dia.

—Dispensa'm, però ara tinc pressa. Me n'haig d'anar —va dir la Carla, mirant els ulls d'aquell home tot desitjant tornar-lo a veure—. Si vens demà, segur que ens trobem. Jo vinc cada matí a aquesta hora. Els caps de setmana i dies de festa, normalment no.

—Saps que encara no sé com et dius!

—És veritat. Em dic Carla.

—Bé, doncs, si te n'has d'anar... ha estat un plaer. I perdona'm per haver-te donat un ensurt!

—Te n'has adonat!

—Sí, Carla, sí, me n'he adonat.

—Bé, ja en parlarem. Ara tinc pressa.

—Fins demà, doncs.

—Fins demà.

La Carla va marxar enduent-se la imatge del lluminós somriure d'en Thomas. De cap de les maneres deixaria escapar una oportunitat així.
I el Robert, ja se'n podia anar a pastar fang.